

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 67/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Bratislava II č. k. 10 C 369/2015-372 z 1. júna 2017 a č. k. 10 C 369/2015-373 z 3. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 369/2015-372 z 1. júna 2017 (ďalej len „uznesenie z 1. júna 2017“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v 1. rade v konaní o ochranu osobnosti vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 10 C 369/2015 vystupuje v pozícii advokáta žalobcu. Na pojednávaní vykonanom okresným súdom 1. júna 2017 bola sťažovateľovi v 1. rade uložená poriadková pokuta vo výške 350 € s odôvodnením, že napriek predchádzajúcemu upozorneniu počas prebiehajúceho výsluchu žalobcu opätovne vstupoval do predmetného výsluchu, ktorý vykonával kladením otázok právny zástupca žalovaného.

3. Sťažovateľ v 1. rade v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu uvádza, že sa správania uvedeného v namietanom uznesení nedopustil. Takisto dôvodí, že v dôsledku nesprávneho poučenia o opravnom prostriedku došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, pričom v konkrétnosti prezentuje túto argumentáciu:

„Sťažovateľ v prvom rade uvádza, že ako právny zástupca žalobcu žiadnym spôsobom nevstupoval na pojednávaní konanom dňa 01. 06. 2017 na Okresnom súde Bratislava II, vo vyššie uvedenej právnej veci o ochranu osobnosti, do výsluchu zo strany žalovaného a už vôbec nie opakovane.

Sťažovateľ taktiež uvádza, že súd ho na pojednávaní konanom dňa 01. 06. 2017 nesprávne poučil ako právneho zástupcu žalobcu o možnosti podania opravného prostriedku, pričom navyše mu ani neumožnil vyjadriť sa k uloženiu poriadkovej pokuty, čím jednoznačne na základe nesprávneho poučenia došlo k nesprávnemu procesnému postupu zo strany súdu o možnosti podania odvolania a to aj napriek tomu, že v neskoršom písomne vyhotovenom Uznesení č. k. 10C/369/2015-372 zo dňa 01. 06. 2017, už súd v

poučení uviedol, že proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné. Zároveň uvádzame, že uznesenie tvoriace obsah zápisnice o pojednávaní a neskôr vyhotovenom vo forme písomnej si odporuje, v dôsledku čoho ide o nulitné rozhodnutie súdu, ktorým sa nie je možné riadiť. V zmysle vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že zo strany súdu došlo na základe nesprávneho poučenia o možnosti podania odvolania proti dotknutému Uzneseniu na pojednávaní konanom dňa 01. 06. 2017 t. j. nesprávnym procesným postupom k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže každý má právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach v dôsledku čoho považuje Uznesenie č. k. 10C/369/2015-372 za nezákonné, ako aj nulitné v súvislosti s jeho zmätočnosťou a to s poukazom na jeho ústne vyhlásenie na pojednávaní konanom dňa 01. 06. 2017, následným zaprotokolovaním v zápisnici o pojednávaní zo dňa 01. 06. 2017 a písomným vyhotovením zo dňa 01. 06. 2017.“

4. Sťažovateľ v 1. rade je tiež toho názoru, že v uznesení z 1. júna 2017 absentuje primerané zdôvodnenie rozhodnutia, na základe čoho považuje rozhodnutie okresného súdu za arbitrárne a argumentuje: „Sťažovateľ ako právny zástupca žalobcu poukazuje na skutočnosť, že z uvedeného mu nie je zrejmé, čoho sa mal dopustiť, keďže v odôvodnení dotknutého rozhodnutia je len uvedené, že rovnako bol upozornený aj právny zástupca žalobcu, avšak z uvedeného nie je zrejmé na čo mal byť upozornený respektíve na dôsledok akého konania mal byť upozornený.“

5. Dňa 6. decembra 2017 bola ústavnému súdu doručená aj sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade; spolu aj „sťažovatelia““), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 10 C 369/2015-373 z 3. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie z 3. októbra 2017“).

6. Z obsahu sťažnosti sťažovateľa v 2. rade vyplýva, že v označenom konaní o ochranu osobnosti vedenom pred okresným súdom vystupuje v pozícii žalobcu. Na pojednávaní vykonanom okresným súdom 3. októbra 2017 mu bola uložená poriadková

pokuta vo výške 300 €, pričom okresný súd jej uloženie odôvodnil „*nerespektovaním pokynov, výziev a opätovným polemizovaním sťažovateľa so súdom*“. Na označenom pojednávaní bola sťažovateľovi v 2. rade uložená aj ďalšia poriadková pokuta vo výške 500 € „*pre rušenie dôstojného priebehu pojednávania, keďže sťažovateľ s predošlým uznesením o uložení poriadkovej pokuty vo výške 300 EUR nesúhlasil*“.

7. Sťažovateľ v 2. rade vo svojej sťažnosti argumentuje, že sa zákonná sudkyňa už od začiatku pojednávania, na ktorom mu boli obe poriadkové pokuty uložené, správala spôsobom odporujúcim sudcovskej etike, o čom podľa jeho názoru svedčí spôsob jej komunikácie s oboma sťažovateľmi zachytený na zvukovom zázname vyhotovenom z priebehu pojednávania. Sťažovateľ v 2. rade dôvodí, že sa konania popísaného v uznesení z 3. októbra 2017 nedopustil, keďže priebeh pojednávania nijakým spôsobom nerušil.

8. Uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 1/2018 z 31. januára 2018 boli veci sťažovateľa v 1. rade a sťažovateľa v 2. rade vedené pod sp. zn. Rvp 2268/2017 a sp. zn. Rvp 2269/2017 zmysle § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) spojené na spoločné konanie vedené pod sp. zn. Rvp 2268/2017.

9. Sťažovatelia v namietaných nedostatkoch rozhodnutí okresného súdu vidia porušenie svojich označených práv zaručených ústavou a dohovorom. V nemožnosti podať proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty odvolanie vidia porušenie ich práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

10. Opierajúc sa o všetky uvedené skutočnosti sťažovatelia ústavnému súdu navrhujú, aby vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru označenými uzneseniami okresného

súdu, tieto uznesenia zrušil a vec sťažovateľov vrátil okresnému súdu na nové konanie a priznal im tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

13. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

14. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd vyslovil, že uzneseniami okresného súdu z 1. júna 2017 a 3. októbra 2017 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ v 1. rade svoje tvrdenie

o porušení označených práv opiera o tri základné okruhy argumentov. Je toho názoru, že sa správania, za ktoré mu poriadková sankcia bola uložená, nedopustil, ďalej že mal byť nesprávne poučený o možnosti podania opravného prostriedku v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a napokon, že je odôvodnenie namietaného uznesenia nedostatočné, a teda arbitrárne. Sťažovateľ v 2. rade na svoju obranu takisto prezentuje tvrdenie, že sa správania, pre ktoré mu boli uložené dve poriadkové pokuty, nedopustil a že zákonná sudkyňa nepostupovala pri ich uložení nestranne. Obaja sťažovatelia považujú nemožnosť podať proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty riadny opravný prostriedok za porušenie ich práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

15. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy, resp. ostatné orgány verejnej moci a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov, resp. ostatných orgánov verejnej moci, a to tak, že orgány verejnej moci sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať tie ich právne názory, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery, ku ktorým orgány verejnej moci pri aplikácii práva dospeli, tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

16. Opierajúc sa o východiská uvedené v bode 15 odôvodnenia tohto rozhodnutia posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov, pričom sa oboznámil s odôvodnením namietaných uznesení okresného súdu, ako aj s obsahom zvukových záznamov vyhotovených z vykonaných pojednávaní, z ktorých zistil okolnosti relevantné pre rozhodnutie vo veci sťažovateľov.

17. Okresný súd v odôvodnení uznesenia z 1. júna 2017 citoval, a teda vo veci sťažovateľa v 1. rade aplikoval ustanovenia § 102 ods. 1, § 102 ods. 2 a 3 a § 174 ods. 1 a 2 CSP.

Ustanovenie § 102 ods. 1 CSP obsahuje demonštratívny výpočet prípadov uvedených pod písmenami a) až e), v ktorých môže súd uložiť poriadkovú pokutu tomu, kto svojím správaním v priebehu konania súdu sťažuje postup konania.

Podľa ustanovenia § 102 ods. 2 CSP výšku poriadkovej pokuty určuje súd s prihliadnutím na povahu porušenej povinnosti; poriadkovú pokutu možno uložiť do 500 €.

Podľa ustanovenia § 102 ods. 3 CSP súd môže pri opakovanom porušení povinnosti uložiť poriadkovú pokutu do 2 000 €.

Podľa ustanovenia § 174 ods. 1 CSP na zabezpečenie nerušeného priebehu pojednávania súd môže vykonať opatrenia potrebné na usmernenie prítomných osôb.

Podľa ustanovenia § 174 ods. 2 CSP osoby prítomné v pojednávacej miestnosti sú povinné zdržať sa všetkého, čo by mohlo rušiť dôstojný a plynulý priebeh pojednávania vrátane prejavovania súhlasu alebo nesúhlasu s priebehom pojednávania, výpovedami osôb a s vyhlásenými rozhodnutiami, ak na vyslovenie názoru neboli vyzvané súdom.

Citovanú právnu úpravu okresný súd okrem iného interpretoval aj konštatáciou, že v pojednávacej miestnosti musí byť zachovaný poriadok, ktorý je základným predpokladom plynulosti a dôstojnosti konania.

18. V odôvodnení uznesenia z 1. júna 2017 okresný súd uviedol podrobný popis skutkového stavu, a síce že na pojednávaní vykonanom 1. júna 2017 v priebehu realizovaného výsluchu boli upozornení a vyzvaní k slušnému správaniu sťažovateľ v 2. rade, ako aj sťažovateľ v 1. rade a boli súčasne poučení o možnosti uloženia poriadkovej pokuty pre prípad nerešpektovania označenej výzvy. Sťažovateľ v 1. rade

napriek tomu opakovane vstupoval do výsluchu žalobcu (sťažovateľa v 2. rade), ktorý vykonával kladením otázok právny zástupca žalovaného.

19. Odkazujúc na príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku okresný súd správanie sťažovateľa v 1. rade v súvislosti s opísanými okolnosťami kvalifikoval ako sťaženie postupu konania rušením priebehu súdneho pojednávania v zmysle § 102 ods. 1 písm. d) CSP, za čo mu uložil poriadkovú pokutu vo výške 350 €.

20. Okresný súd v odôvodnení uznesenia z 3. októbra 2017 citoval, a teda vo veci sťažovateľa v 2. rade aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku a rovnako prezentoval interpretáciu aplikovaných ustanovení, tak ako to je popísané v bode 17 odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu.

21. V odôvodnení uznesenia z 3. októbra 2017 okresný súd uviedol podrobný popis skutkového stavu, a síce že na pojednávaní vykonanom 3. októbra 2017 bol sťažovateľ v 2. rade vyzvaný k rešpektovaniu pokynov súdu („*aby si sadol*“), pričom bol súčasne poučený o možnosti uloženia poriadkovej pokuty pre prípad nerešpektovania označenej výzvy. Výzvu súdu nerešpektoval a „*opätovne sa pokúšal so súdom polemizovať*“. Okresný súd preto rozhodol o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi v 2. rade vo výške 300 €. Na toto rozhodnutie sťažovateľ v 2. rade reagoval vyhlásením, „*aby si sudkyňa pokutu zaplatila sama*“, preto okresný súd rozhodol o uložení druhej poriadkovej pokuty pre sťažovateľa v 2. rade, a to vo výške 500 €.

22. Odkazujúc na príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku okresný súd správanie sťažovateľa v 2. rade v súvislosti s opísanými okolnosťami kvalifikoval ako neuposlušnosť príkazov súdu v zmysle § 102 ods. 1 písm. c) CSP a tiež prejavenie nesúhlasu, napriek tomu, že nebol okresným súdom na vyslovenie názoru vyzvaný, teda rušenie dôstojného priebehu pojednávania v zmysle § 102 ods. 1 písm. d) CSP s odkazom aj na § 102 ods. 3 CSP.

23. Ústavný súd sa vysporiadal s veľmi závažnými tvrdeniami, ktoré sťažovatelia v sťažnostiach prezentovali, a síce, že skutkový záver súdu o tom, že sa mali dopustiť správania popísaného v odôvodnení namietaných uznesení, je nepravdivý. Ústavný súd sa

pre uvedené účely oboznámil s obsahom priložených zvukových záznamov z pojednávania, pričom zistil, že námietky sťažovateľov sú v uvedenom smere neopodstatnené, keďže priebeh pojednávania zachytený na zvukových záznamoch plne korešponduje opisu skutkových okolností, tak ako ich okresný súd uviedol v namietaných uzneseniach.

24. Pokiaľ ide o rámcové limity, ktoré mali byť pri interpretácii aplikovanej právnej úpravy Civilného sporového poriadku rešpektované, je ústavný súd toho názoru, že aplikácii dotknutých ustanovení Civilného sporového poriadku, na ktoré sa okresný súd vo svojich rozhodnutiach odvolal, mala predchádzať hoci aj stručná interpretácia, ktorá zodpovedá účelu aplikovanej právnej úpravy. Systematický výklad relevantnej právnej úpravy by mal zohľadniť účel dotknutého inštitútu poriadkovej pokuty, základné princípy Civilného sporového poriadku (čl. 3 ods. 1 CSP) a tiež individuálne okolnosti prípadu sťažovateľov.

25. Ústavný súd bez toho, aby skĺzol k podrobnej interpretácii dotknutých ustanovení Civilného sporového poriadku, resp. inštitútu poriadkovej pokuty podľa Civilného sporového poriadku, poukazuje na to, že zmyslom a účelom sankčného opatrenia v podobe poriadkovej pokuty je vytvorenie účinného mechanizmu slúžiaceho k vynúteniu a upevneniu autority súdu, ktorého úlohou je zabezpečiť dôstojný a nerušený priebeh pojednávania vedúci k rýchlej a účinnej ochrane práv. Takýto výklad akcentuje aj základné princípy Civilného sporového poriadku, konkrétne čl. 10 CSP, ktorý organizáciu priebehu konania zveruje do rúk súdu („Strany sporu postupujú v konaní v súlade so zákonom a podľa pokynov súdu“; „Súd dohliada na riadny priebeh konania, určuje lehoty a ukladá potrebné opatrenia.“), ako aj čl. 17 CSP, ktorý zaväzuje súdy k urýchlenosti a hospodárnosti konania („Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.“).

26. Vychádzajúc zo svojej judikatúry, podľa ktorej z ústavného hľadiska musí byť poriadková pokuta uložená v súlade so zákonom, spočívať na relevantných a dostatočných dôvodoch a pri jej uložení sa musí súčasne zachovať primerane vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami (vrátane výšky pokuty) a sledovaným cieľom, poukazuje ústavný súd na ďalší dôležitý aspekt, ktorým je princíp primeranosti. Uvedený princíp

je z ústavného hľadiska o to relevantnejší, keďže nová právna úprava inštitútu poriadkovej pokuty podľa Civilného sporového poriadku nepripúšťa proti rozhodnutiu o jej uložení možnosť odvolania. V súlade s uvedeným princípom primeranosti tak treba poriadkovú pokutu vnímať ako krajný prostriedok, ktorého využitie je prípustné až potom, čo miernejšie opatrenia umožňujúce dosiahnutie sledovaného cieľa zlyhali. V kontexte okolností prípadu sťažovateľov sa ústavný súd nedomnieva, že by bol postup okresného súdu v uvedenom smere excesný, odporujúci označenému princípu. Obaja sťažovatelia boli totiž zákonným sudcom vopred vyzvaní ku korekcii svojho správania a súčasne poučení o možnosti uloženia poriadkovej pokuty, a to i napriek tomu, že relevantná právna úprava takéto poučenie ako predpoklad pre uloženie tohto poriadkového opatrenia nevyžaduje. Toto miernejšie opatrenie (napomenutie sťažovateľov) sa však podľa odôvodnenia namietaných uznesení minulo svojim účinkom. Na tomto mieste ústavný súd považuje za vhodné reagovať aj na jeden z čiastkových argumentov sťažovateľa v 1. rade, ktorý spochybnil zákonnosť uloženej poriadkovej pokuty tvrdením, že mu konajúci súd nedal možnosť sa k uloženiu poriadkovej pokuty vyjadriť. Ústavný súd hodnotí túto čiastkovú námietku sťažovateľa v 1. rade ako na prvý pohľad neopodstatnenú a nelogickú, keďže právna úprava takúto povinnosť súdu neukladá a súčasne, tak ako to už bolo povedané, nová právna úprava možnosť účastníka konania spochybňovať správnosť uloženej poriadkovej pokuty a napadnúť jej uloženie opravným prostriedkom nepripúšťa.

27. Ústavný súd je toho názoru, že postup okresného súdu, ktorý v záujme upevnenia svojej autority a súčasne v záujme zabezpečenia plynulosti a rýchlosti konania, v súlade so svojím postavením inštalácie výsostne oprávnenej organizáciou a vedením priebehu konania, po predchádzajúcom napomenutí sankcionoval sťažovateľov nerešpektujúcich jeho pokyny vedúce k zabezpečeniu nerušeného priebehu pojednávania, kde svoje rozhodnutie primerane a zrozumiteľne odôvodnil, zodpovedal vymedzeným zákonným mantinelom a účelu zakotveného inštitútu poriadkovej pokuty. Ústavný súd tak dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúceho okresného súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľmi označených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na to aj s obsahom ďalších označených článkov ústavy

a dohovoru, preto sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd zaujal stanovisko aj k čiastkovej námietke sťažovateľa v 1. rade o porušení jeho práva na spravodlivý proces v dôsledku pochybenia okresného súdu pri realizácii poučenia o opravnom prostriedku. Túto čiastkovú námietku kvalifikuje ako na prvý pohľad zjavne neopodstatnenú, a to jednak z toho dôvodu, že pochybenie okresného súdu bolo napravené (v písomnej forme, a teda v relevantnej forme rozhodnutia vykonal okresný súd korekciu svojej chyby), predovšetkým však z toho dôvodu, že nesprávne poučenie o opravnom prostriedku v okolnostiach prípadu sťažovateľa v 1. rade ani nemohlo mať na jeho práva žiaden materiálny dopad, keďže, tak ako už bolo povedané, právna úprava možnosť odvolania proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty nepripúšťa, a teda pochybenie okresného súdu nebolo nijako spôsobilé ukrátiť sťažovateľa o možnosť uplatnenia ochrany jeho práv.

29. Ústavný súd sa taktiež vysporiadal aj s námietkou sťažovateľov o porušení ich práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného čl. 13 dohovoru, ktoré sťažovatelia vidia v skutočnosti, že proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty nemali v zmysle platnej právnej úpravy k dispozícii opravný prostriedok. Ústavný súd ju hodnotí ako neopodstatnenú a odkazuje na pôsobnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru, garantujúceho právo na spravodlivý proces, z ktorého nevyplýva právo na opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdov o občianskych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia. Aj jednostupňová súdna sústava je z hľadiska záruk vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti akceptovateľná, podstatné je, aby bolo v konkrétnom jednostupňovom konaní naplnené právo dotknutej osoby na spravodlivý proces vo všetkých jeho aspektoch.

30. Vzhľadom na všetky uvedené závery rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2018